

men ved at lægge den om ved den søndre Side af Banen og føre den ind til Stationen tror jeg sikkert, man vilde kunne forhandle sig til Rette med de Folk, der have Adgang til Overkørselen. Det er ingen stor Udgift, det her drejer sig om. Vej-længden er saadant noget som 1,200 Alen, men paa et meget stort Stykke ejer Jernbanen selv Jord til at udlægge Vejen paa. Og da der nu alligevel skal finde en Udvildelse Sted af Jernbaneplassen, vil det ogsaa kun volde grumme lidt Udgift at udlægge denne Vej med de faa Alen Jord, der høre til, for at der kan køres paa den. De Penge, der anvendes til at købe denne Jord, vil sikkert ogsaa være godt anvendte, for saa vidt som de ville give det lille venlige Sandved dernede Udsigt til i Tiden at faa en nemmere Forbindelse med en hel Del af sine Kunder. Jeg anbefaler denne Løsning paa det bedste og haaber, at Ministeren vil tage sig af den. Der har, som sagt, været ganske forfærdelig meget Vrøvl oppe om denne Overkørsel, og det er ikke den mindste Part af det, der er gaaet ned over mit syndige Hoved.

Med det samme, jeg er ved Jernbanen, vil jeg gerne sige til Ministeren, at der i Grunden kunde være nogen Anledning for Ministeren til at overveje, om det ikke var paa Tide at give os det Tog om Formiddagen, som der saa ofte er sukket efter i denne Sal. Det skulde komme saaledes, at det kunde komme i let Forbindelse med det første Tog fra København Syd paa om Formiddagen. Jeg mener nemlig, at Anledningen er der nu, fordi der i dette Aar har kørt en saadan Mængde Ekstratog, at jeg tror, at det for Personalet dernede vilde være en stor Behagelighed at faa afløst dem med et fast Tog. Et saadant fast Tog vilde neppe koste meget mere, hvis det overhovedet vilde koste mere, end Ekstratogene. Jeg tænker mig nemlig, at det er billigere at køre med et fast og bestemt Tog end med de mange Ekstratog.

Saa for Resten har jeg min stadige kære gamle Tanke; det er den: Hvorfor i al Verden maa vi ikke faa Lov til at gaa paa Jernbanen, naar man skal til Stationen? Hvad skal det Afspærringssystem til? Jeg kan nemlig ikke indse, at det gavner nogetsteds. Man passerer jo nu ganske vist ikke Banen ugenert, for man risikerer at blive af med en Krone, det er det hele; ellers gaar man der ugenert. Er det om Aftenen, saa har man ikke den mindste Betænkelighed ved at gaa der, for saa er der naturligvis ikke nogen, der

kan tage en; saa smutter man kun ud mellem Traadene, hvis der kommer en Bane-mand, og saa er den Historie ude. Ganske vist har en Minister en Gang her afvist dette Ønske med den Vittighed, at det skulde vente, til Togene lærte at køre til Side for Folk. Men denne Vittighed er slaaet forfærdeligt ned, for jeg læste i Aviserne i Sommer, tror jeg, at ved en eller anden By — jeg skal ikke nævne Byen, det vilde maaske være til Skam for Byens Befolkning — gik Folk ganske ugenert henad Banen, saa Toget maatte holde og faa dem væk. Men hvad gjorde man saa? Saa klapsede man dem af bag efter, saa den Galej skulde de ikke komme paa mere. Og nylig har jeg set, at en Mand gik henad Banen, saa Toget maatte holde; det kunde jo dog ikke saadan køre ham over. Men hvad gjorde man? Man klapsede ham af, saa han kommer saamænd ikke der mere. Og lige saadan, hvis Folk opføre sig uanstændigt paa Banelinien, saa vil man klapse dem af, og saa skulde de nok lære at opføre sig anstændigt. Nu er det jo saadan, at ved hver eneste Station er der nogle Mennesker, om end ikke mange, der have stor Interesse af at faa Lov til at gaa henad Banen, og som ikke for deres Død kunne begribe, at de ikke maa gaa der. De vide, at det ikke gør en Smule Skade, ikke det, der ligner; de tage bare Nytte af Banen, og de fornærme ikke en Kæft derved. Ja, i gamle Dage, for nogle Aar siden, da kunde jeg forstaa, at der var nogen Fare derved. Da sad der jo paa hver eneste Station en af-danket Løjtnant med sin Autoritetsfølelse og følte sig krænket ved, at der kom saadanne civile Personer rendende henad Banen. Jeg har selv følt det en Gang; en Trafikminister var saa elskværdig at tilstille mig et Kort, saa jeg kunde gaa paa Banen. Da Stationsforstanderen saa, at jeg havde Kortet, var han nær sunket ned i Jorden; det var ganske forfærdeligt, at jeg skulde have Lov til at gaa der. Saaledes som Udviklingen af vort Banenet finder Sted her i Landet, ligger der i Virkeligheden en stor Nytte for Folk her, som vi kun behøve at bukke os for at tage op, og den højtaerede Minister kunde gøre sig udødelig, ja, han kan vel ikke gøre sig selv, men sit Navn udødeligt, ved at hjælpe os til at faa Lov til at gaa paa denne Bane.

Saa har jeg blot et Par Ord at sige i Anledning af, at der baade af Jyder og Fynboer er sukket efter, at Tiendeloven skulde træde i Kraft. Jeg forsikrer den